

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput II. De Pelagio, ejúsque gestis, erroribus, variisque statibus
hæreseos, quæ ab eo dicta est Pelagiana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83656](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83656)

16. *Obiectio ul-
terior.* Opp. ultimo cum Veronensibus Theo-
logis. Valerent hæc aliquid, si aliunde
exploratum esset, Rufinum Aquile-
jensem fuisse Magistrum Cælestii. At
obstat testimonium Mercatoris, qui ait
hæresim sub Anastasio *inveſtam*, non
invaluisse. Argumentum vero adver-
sus Rufinum Italum nullum est præter
similitudinem nominis. Ac imprimis
damnari non debet, quod græca Ori-
genis volumina latine reddiderit, nisi
convincatur errores ibi contentos pro-
pugnasse. Deinde ex Apologia & ex-
positione Symboli satis exploratum est,
quantum ab erroribus Origenianis di-
fiaret. Insuper S. Hieronymus illum
vocavit Præcurſorem Pelagii, quod
non tam Origenis interpretem, quam
defensorem existimaret. Postremo non
apparet Rufinum fuisse aliquando hæ-
resis convictum aut damnatum.

17. *Refutatur.* Respondetur compertum quidem esse
Magistrum Pelagii esse Rufinum Aquile-
jensem, non ex nominis similitudine,
fatemur enim alios fuisse Rufinos, di-
scipulum nempe Hieronymi, & alium
quoque Romanum; sed Aquilejensis
ille est, qui *ἀναμάρτυρος* opinionem evul-
gavit, qui liberum arbitrium extulit,
qui interpretando Origeniana, omnia
emollire studuit, præter Pelagianismum,
& hunc ubi non erat intrusit. Ita enim
demonſtrat Huetius tam evidenti argu-
mento, ut satis appareat æquitas Hie-
ronymi, & mala Rufini fides. De Com-
monitorio Mercatoris dictum satis. Ru-
finus inimican fidei quæſtionem inve-
xit sub Anastasio jugulatam. Nam &
Origenis translationem exornavit se-
dente Siricio, & tamen scribit Hie-
ronymus ad Virginem Demetriadem fi-
dem Romæ Origenianis erroribus labe-
factatam sub Anastasio. Nec damnatur
Rufinus, quia Origenis volumina lati-
nitate donavit, hoc enim fecit & ipse
Hieronymus; sed quia more suo quæ
Pelagiana erant non castigavit, sed

auxit, iisque imbuit Cælestium. Ita
non fuit tantum interpres Origenis,
sed & defensor. Sese ab omni invidia
Apologiis & Epistolis præmuniſſe, in-
nuit non obscure Mercator. Non dam-
natum expresse, & forte etiam pro-
scripto per Anastasium Origene respuif-
ſe, ultro ac lubenter concedimus.

PROPOSITIO III. Theodorus Mopsue-
ſtenus est alter Prodrumus Pelagianor-
um.

I. Probatur ex Mario Mercatore, qui
in libro Subnotationum de Hæresi Cæ-
lestiana scribit jam dudum motam apud
nonnullos Syrorum, & *præcipue in
Cilicia à Theodoro quondam Episcopo
oppidi Mopsueſteni*. II. Quia ut con-
ſtat ex eodem Mario Mercatore, &
Photio in Biblioth. Cod. 177. non
solum negavit filium Dei veniſſe ad
tollendum Originale peccatum, sed
etiam de hoc argumento adverſus S. P.
Augustinum quinque libros conſcripſit,
negando Adam per transgreſſionem
mortalem factum. III. Quia Domini
comminationem factam Adæ, *Morte
morieris*, ita exponit, ut post lapſum
fraudatus deliciis ærumnoſiſſima con-
verſatione mulctatus ſit, sed non ob
aliam cauſam morti fuerit obnoxius,
niſi quia ex terra fuerat compactus;
quod molitus est demonſtrare ex cap.
3. Gen. v. 19. iisdem plane argumen-
tis, quibus postmodum uſus est Fau-
ſtus Socinus; quemadmodum poteſt
percipere quisquis contulerit fragmen-
ta Theodori edita à Noriſio cap. 9. Hiſt.
Pel. cum cavillis Socinianis à me reſu-
tatis lib. xii. cap. 13. Postremo quia
in x. Act. Concilii Chalced. Ibæ Theo-
dori discipulo, hæc plusquam Pelagia-
na Mopsueſteni ſententia fuit objecta:
*Non invideo Chriſto; quod factus eſt
DEUS: quoniam & ego, ſi volo, poſ-
ſum fieri ſecundum illum*. De Theodori
expunſione è ſacris Diptychis legendus
Noriſius cap. 5. diſſert. de Synodo v.

18.
Ponitur Pro-
poſitio 3.

CAPUT II.

De Pelagio, ejusque gestis, erroribus, variisque statibus
hæreseos, quæ ab eo dicta est Pelagiana.

SUMMARIUM.

1. De Patria Pelagii.
2. De ejus Instituto.
3. De Scriptis & gestis illius.

4. De illius erroribus.
5. De gratia, quam pelagius subin agnovit.
6. De statibus hæresis Pelagianæ.

I.
De Patria
Pelagii.

QUANTUM ad Pelagii personam at-
tinet, me paucis expediam; in-
quiri enim poteſt de ipſius Pa-

tria, professione, moribus, scriptis,
atque erroribus.

DE PATRIA PELAGII.

Pelagius fuit patria Britannus, sive fuerit Scotus, sive Hybernus, vel Anglus. Etenim S. P. Augustinus Ep. ad Paulinum 106. ait: *Pelagius, quem credimus, ut ab illo distinguatur, qui Pelagius Tarenti dicitur, Britonem fuisse cognominatum.* Prosper in Carmine de ingratis:

*Dogma, quod antiqui satiatur felle
Draconis*

*Pestifero vomuit coluber sermone Bri-
tannus.*

Beda libro 1. Hist. Anglorum: *Ab anno incarnationis 394. temporibus Arcadii. & Honorii Imp. Pelagius Brito contra auxilium gratiæ venenum suæ perfidiæ longe lateque disperfit.* Idem docet Hieronymus in Epist. ad Ctesiphontem, & in Apologetico Paulus Orosius. Est aliqua nec levis suspicio fuisse Scotum; quia S. Hieronym. in Præf. ad lib. 3. Comment. Hierem. ait de Pelagio: *Habet progeniem Scotica gentis de Britannorum vicinia:* & ad lib. alterum, *Scotorum pultibus pragravatum* appellat. Garnerius tamen differt. 1. cap. 4. rem incertam arbitratur. Norisius vero cap. 3. id etiam improbat, quoniam auctore Beda cap. 12. memoratæ Historiæ Scoti sunt gentes à parte Britonum remotæ; ac Pelagium Britonem omnes appellant. Fallitur Lambertus Danaus Genevensis, qui ortum asserit in maritima Galliæ regione, quam vocant tractum Armoricanum; nam vivente Pelagio nondum Britannia ea Galliarum pars vocabatur; Britanni autem dicti sunt, qui partes australes à Gallia Celtica distitas incolabant.

DE PELAGII INSTITUTO.

2.
De ejus in-
stituto.

Pelagius fuit professione Monachus. Constat ex Commonitorio Mercatoris præc. cap. prop. 1. ex D. August. lib. de hæresibus cap. 88. & de Gestis Pelagii cap. 35. Obiter notandum est. I. Nullis Ecclesiasticis muneribus Pelagium fuisse condecoratum, quoniam à Zosimo Papa in Epistola ad Episcopos Afros dicitur Laicus; ideoque errant Balæus & Prateolus, qui putant fuisse Episcopum, aut abbatem amplissimi cœnobii Bannochorensis. II. Facile ego subscripserim Garnerio, non fuisse Pelagium Cœnobitam, nec Eremiticū, sed ex illo genere Monachorum, qui veste ad pietatem composita domi vivebant, & disciplinis sedulam navabant operam, quales fuerunt Pam-

machius & Paulinus. Quamquam enim Augustinus aliquando Pelagium sanctum, bonum, ac pradicandum virum appellat; Orosius cap. 27. Apologetici asserit enutritum epulis, balneis & conviviiis deditum, ut pinguedinem etiam in fronte prætulerit. Quod Hieronymus in primo adversus Pelagianos dialogo satis lepide carpit ita illorum signiferum compellans: *Catoniana nobis inflaris superbia, & Milonis humeris intumescis.* Atque his accedit, S. P. Augustinum memorato cap. 35. de Gestis Pelagii num. 61. scribere, quod Pelagiana hæresis fuerit invecita à quibusdam veluti Monachis; ab his scilicet, qui Monachorum instar pallio incedebant, quosque Græci Philosophos appellarunt. III. Decipitur Vossius, qui lib. 1. H. Pelag. cap. 3. ait Pelagii lapsus deploratum à Jo. Chrysostomo in Epistola ad Olympiadem scripta anno 405. ex oppido Armeniæ Arabisso. Hoc enim tempore Pelagius adhuc sanctimonix laude commendabatur: imo cum Cælestius anno 412. in Episcopali Carthaginensi conventu excommunicationem promerisset, nondum Augustinus scripserat de peccatorum meritis; in ejus operis lib. 3. cap. 1. ait, existimari Pelagium Sanctum, & non parvo profectu Christianum. Si ergo Pelagius adhuc erat anno 412. sanctimonix ac religionis fama percelebris: quomodo Chrysostomus an. 405. poterat in remotissima regione exulans casum hominis deplorare? De alio itaque Monacho Pelagii nomine nuncupato loquitur S. Chrysostomus. Econtra Epistola Isidori Pelusiotæ 314. qua vocitat Pelagium *ligurizantem, cupediosum, & obsoniorum condimentis maxime addictum*, de Pelagio Britone videtur intelligenda; etsi neque Vossius, neque Petavius id facile concedere videantur. Vixit enim Isidorus post annum 431. ac celebratam Synodum Ephesinam, quam commemorat Ep. 410. lib. 3. Neque aliud Pelagio tribuit, quam illam vivendi rationem superius ab Orosio damnatam in cap. 27. Apologiæ. Isidorus vero & Orosius eadem floruerunt ætate; atque eadem ab his de uno Pelagio narrari haud videtur inverisimile.

DE SCRIPTIS, GESTISQUE PELAGII.

Pelagius ergo fertur venisse Romam circa annum 384. & ex urbe discessisse circa 408. vel insequentem. Cum adhuc Romæ consisteret edidit tres libros de Trinitate quorum meminerunt in Catal. de Scriptoribus Ecclesiasticis

3.
De scriptis,
& gestis Pelagii.

Hono-

Honorius Augustodunensis, & Gennadius. Videtur in his libris circa processionem Spiritus Sancti à solo Patre consentire Theodoro Mopsuesteno. Dicuntur editi ante adventum Rufini in urbem, ideoque nondum exacto anno 396. Ibidem scripsit commentarios in Epistolas Pauli distributos in libros 13. Vossius quattuordecim numerat. In his tollit prorsus Originale peccatum, asseritque Adæ lapsum transire in posteros duntaxat imitatione. Dedit & Epistolas ad Paulinum, & ad Constantium Episcopos: illam anno 405. ut constat ex cap. 35. libri Augustini de Gratia Christi, in eaque videtur Dei gratiam constituere in sola possibilitate & facultate naturæ: alteram anno ineunte 408. memoratam ab Augustino proximo capite laudati libri; in eaque gratiam aliquam præter liberum arbitrium commemorat: quare hujus Epistolæ præsidio errorem suum excusare nitebatur.

Cum primum Pelagius una cum Cælestio in Siciliam pervenit, aut fortassis paullo ante quam ejiceretur ab Urbe, id est, anno 408. vel ineunte 409. scripsit librum Consolatorium, & Hortatorium alterum ad Viduam. Hanc Garnerius suspicatur esse Julianam matrem Demetriadis, aut Albinam Socrum Piniani. Postquam vero aliquamdiu cum suo Achate Cælestio constitit Siraculis, anno 411. se contulerunt in Africam, apuleruntque Hipponem Episcopalem Augustini sedem, & inde Carthaginem. In hac urbe Cælestius judicio postulatus, cum liberius negaret dari originale peccatum, Synodali congressu damnatus est, anno 412. Videndus in libro de Peccato Originali S. P. Augustinus. Cælestius anathemate percussus in Asiam transmisit.

Interea Pelagius in Palestinam se recepit, ascrivitque sibi plures discipulos, treusque patrocinio Joannis Jerosolymitani latius errores spargere cepit. Atque circa hæc tempora, anno scilicet 413. Hieronymus adversus Pelagianos stylum movit, incitatus à Cresiphonte. Scripsit Pelagius eodem anno Epistolam ad Augustinum, & aliam ad Demetriadem, illam calliditatis, hanc erroris plenissimam. Edidit proximo anno librum de Natura, qui opera Timasii & Jacobi ad Episcopos Afros pervenit, & ab his missus ad Innocentium gravissima censura proscriptus est. Sequenti anno 415. hunc librum S. P. Augustinus comprefcit altero, qui inscribitur *De natura & gratia*. Eodem anno 415. Heros S. Martini discipulus, & Lazarus Aquensis Epi-

scopus Pelagium hæreseos accusarunt. Habita propterea est Synodus XIV. Episcoporum, quorum nomina sunt in primo Augustini contra Julianum libro, Diospoli in Palestina. Verum Pelagius absentibus Accusatoribus, & nonnulla accusationis capita damnans, ad alia calide ac versute respondens fuit ab omni erroris suspitione absolutus, atque per Epistolam absolutionis suæ certior redidit Augustinum. Hæc Pelagii Epistola in Appendice Phereponi pag. 268. errore typographi scripta dicitur anno 412. Sed manifestum est datam hoc anno 415. Hanc Synodum non aliam ob causam appellavit Hieronymus *miserabilem*, in Epist. 79. nunc 147. nisi quia Patribus Pelagius illudit.

Anno 416. Episcopi Africani acceptis per Orosium literis Herotis, & Lazari, auditoque infelici exitu Synodi Diospolitanae, duo contra Pelagianos Concilia celebraverunt, unum Carthagine, alterum Milevi in Numidia; datisque ad Innocentium Epistolis, Romanus Pontifex in Cælestium, & Julianum sententiam dixit.

Defuncto anno 417. Innocentio, ejus successor Zosimus deceptus principio literis, & Professione fidei, quam Romanus misit Pelagius, acerrime reprehendit Episcopos Africanos, quod crediderint Heroti & Lazaro, & Cælestium Pelagiumque damnaverint. At rescriptis Africanorum admonitus, & hæreticorum fraude detecta, ipse Zosimus anno sequenti 418. utrumque proseripsit; nec non operam dedit, ut plenario Carthaginensi Concilio 214. Episcoporum, universus Orbis Pelagianam hæresim condemnaret.

Prætermittendus non est liber *Εὐλογίων, bonestorum sermonum*, sive Testimoniorum, quem Pelagius ad exemplum Cypriani conscripsit. Nam ex hoc libro, ut Garnerius demonstrat, & etiam liquet ex Dialogis D. Hieronymi, maxime sciant dogmata omnia Pelagiana. Quo præcise anno Pelagius hunc librum ediderit, me fugit. Constat conscriptum ante annum 415. nam hoc anno Dialogi Hieronymi prodierunt. Plura ex hoc libro Pelagii perstringuntur etiam ab Augustino de Gestis Palestinis cap. 3. 4. 5. & 6. Scripsit etiam Pelagius libros quatuor de libero arbitrio ante annum 418. quos non semel commemorat S. Pater in libro de Gratia Christi, quem editum constat hoc ipso anno.

DE ERRORIBUS PELAGII.

Solent recenseri ex Augustini ad Paulinum Epistola 106. nunc 186. De illius erroribus. 4.

duodecim, quæ in Synodo Palestina ipse hæreticus anathematizavit, ut eo loco, & in 2. contra Julianum cap. 5. ait S. Pater. Sunt autem alia octo, quæ in libris Augustini deprehenduntur ac refutantur, quorum aliqua in memorata Synodo ausus est, ut potuit, tergiversatione defendere, aliqua postmodum ore pestifero evomit. Ergo errores Pelagiani ad vicesimum numerum pervenerunt. Sunt autem priores illi duodecim his verbis ab Augustino memorata Epistola recensiti: *Obiectum est enim dicere 1. quia Adam sive peccaret, sive non peccaret, moriturus esset. 2. Et quod peccatum ejus ipsum solum læserit, non genus humanum. 3. Et quod infantes nuper nati in illo statu sunt, in quo Adam fuit ante prævaricationem. 4. Et quod neque per mortem vel prævaricationem Adæ omne genus humanum moriatur, neque per resurrectionem Christi omne genus humanum resurgat. 5. Et infantes etiam si non baptizentur habere vitam æternam. 6. Et divites baptizatos nisi omnibus abrenuncient, si quid boni visi fuerint facere, non reputari illis, nec eos posse habere Regnum Dei. 7. Et gratiam Dei atque adjutorium non ad singulos actus dari, sed in libero arbitrio esse, vel in lege atque doctrina. 8. Et Dei gratiam secundum merita nostra dari. 9. Et filios Dei non posse vocari, nisi omnino absque peccato fuerint effecti. 10. Et non esse liberum arbitrium, si Dei indiget auxilio, quoniam in propria voluntate habet unusquisque facere aliquid vel non facere. 11. Et victoriam nostram non ex Dei adjutorio esse, sed ex libero arbitrio. 12. Et quod penitentibus venia non detur secundum gratiam & misericordiam Dei, sed secundum meritum, & laborem, qui per penitentiam digni fuerint misericordia.* Hæc Augustinus, qui illico duodecim articulos ponit his e diametro oppositos Catholicæ fide tenendos. Hos in Canones redegit Cresconius, cujus collectio extat in Appen. dice Tom. 1. Bibliothecæ Juris Canonici.

Octo reliqui errores Pelagiani sunt 1. *Possesse hominem, si velit, cavere omni peccato.* Hanc impeccantiam, ut diximus, didicerat à Rufino, Rufinus ex Origene. Quid sibi voluerit Pelagius explicat Augustinus de Grat. Christi cap. 4. & de Gestis Pelagii cap. 13. Tria enim distinguebat Pelagius, posse, velle, & esse; quorum unum statuebat in natura, alterum in arbitrio, postremum in effectu. Itaque contendebat nos habere per liberum arbitrium tantam non peccandi possibi-

litatem, ut sine gratia omnia Dei præcepta possimus implere. 2. Docuit consequenter non opus esse Deum rogare, ne nos inferat in tentationem, nobisque peccata dimittat, cum in nostra sit libertas posse sine gratia vitare & abstergere omnem labem peccati; ita tradunt in Epistolola ad Innocentium PP. Milevitani. 3. Quod inde consequitur, negabat necessitatem orationum, quas pro infidelibus fundit Ecclesia, ut convertantur ad Deum. Ita S. P. libro de Hæresi cap. 88. 4. Volebat Ecclesiam in hac quoque vita esse sine ruga & sine macula; ut S. P. Augustinus scribit de Gestis Pelagii cap. 35. 5. Asserebat tam à veteri lege, quam ab Evangelio sanctissimos viros prodisse, eo fine, ut legem ejusque notitiam extolleret, quasi in hoc sita esset Christi gratia. 6. Ob eandem rationem novum testamentum par veteri prædicavit. 7. Ostentans affectionem ac jactantiam perfectionis asseruit peccatum esse jurare etiam in veritate. 8. Postremo etiam labe Nestoriana infectus fuit, affirmans solitarium hominem de virgine natum, & eruditorem potius humani generis, quam Redemptorem, eo quod hominibus nihil aliud præstiterit quam religiosæ conversationis exemplum. Vide Casianum lib. 6. de Incarnat. cap. 14. Hinc Pelagiani in Ephésina Synodo celebrata anno 331. unâ cum Nestorianis fuere damnati.

Si quæras cur Pelagius negaverit Originale peccatum; Respondeo illud negasse primum, ne confitendo liberum arbitrium ob Adæ prævaricationem fauciatum, cogeretur gratiam Salvatoris admittere. Deinde, ut occurreret præcipuæ argumentationi Sanctorum Patrum, qui ex causa parvulorum, quorum unus assumitur, alter relinquitur, antequam aliquid fecerint boni vel mali, demonstrabant gratiam non dari secundum merita nostra. Legite Augustinum in libro de dono Persev. cap. 12. Censuit nihilominus Pelagius parvulos baptizandos, ut hæredes fierent Regni cœlorum, coactus Evangelica sententia Joan. 3. *Nisi quis renatus, &c.* ac non baptizatis, utpote infans, felicitatem quamdam, & vitam æternam pollicitus est: quod commentum à nobis libro præcedenti fuit explosum:

DE GRATIA, QUAM PELAGIUS
INTERDUM AGNOVIT.

Quoniam vero Pelagius aliquando gratiam Dei necessariam confessus est; oportet animadvertamus, quidnam gratiæ

f.
De gratia, quam Pelagius interdum agnovit.

tiæ nomine intellexerit tortuosus callidusque tergiversator. Comperimus ergo plura admisisse gratiarum genera. Est primum *natura ipsa*, & *insitum voluntatis arbitrium*. Secundum gratiæ genus est *peccatorum remissio*: de qua Augustinus in 3. contra Julianum cap. 23. ait: *Putatis gratiam Dei sic in sola peccatorum remissione versari, ut non adjuvet ad vitanda peccata, & desideria vincenda carnalia diffundendo charitatem in cordibus nostris*. Tertium gratiæ genus illud est, quod adest, & opitulatur extrinsecus, nimirum *lex*, *prædicatio Evangelii*, & *Christi exemplum* ad imitationem propositum. Ita Augustinus in lib. de Gratia Christi cap. 33. & 41. Quartum gratiæ genus est *mentis illuminatio*, qua Deus cordis oculos aperit, sed nullam efficit in voluntate motionem. Hanc gratiam admisisse Pelagium liquet ex eodem libro Augustini septimo capite. Quintum genus est *dignitas regenerationis*, & *adoptionis*, quæ per baptismum tribuitur. Asserebat namque Pelagius parvulos in baptismo nullius utique peccati consequi remissionem, sed adoptari tamen in filios Dei, regnique coelestis fieri participes. Legatur in carmine de Ingratis S. Prosper ab eo versu, *Tam dives vero hoc donum baptismatis esse, &c.* Ultimum denique gratiæ genus à Pelagianis admissum est *vita aterna*; quam Pelagium aliam à regno coelorum existimasse semel iterumque monui.

DE STATIBUS HÆRESIS PELAGIANÆ.

Status denique Pelagianæ hæresis tres à nobis statuuntur. Quorum primus est, in quo Pelagius nullum prorsus interioris gratiæ adiutorium agnovit, affirmans ad bene operandum sufficere liberum voluntatis arbitrium, præsupposita cognitione præceptorum, sive per lumen naturæ: sive per exteriorem legem atque doctrinam. Alter status est, in quo correptus aliquando à fratribus interiore aliquam gratiam admisit, sed eam voluit dari *adfacilius*, non *ad simpliciter* operandum, ut Augustinus ait in libro de Gratia Christi cap. 40. In tertio sui erroris statu Pelagius etiam internam aliquam gratiam simpliciter necessariam confessus est, nempe internas supernaturales revelationes, se tenentes ex parte intellectus, sed non inspirationem dilectionis & gratiam voluntatis & operis: sive admisit Pelagius gratiam, qua ignorantia pellitur, non qua charitas inspiratur. Quartum statum hæresis Pelagianæ, in quo hæretici admiserint etiam gratiam operationis & voluntatis, sed talem, quæ consistat cum indifferentia liberi arbitrii, tanquam commentum Janse- nianum rejicimus, affirmantes indifferentiam arbitrii non ad Pelagianam decreta spectare, sed ad Catholica Dogmata. Verum de his statibus hæresis Pelagianæ proximo capite quinto.

6.
De statibus
hæresis Pe-
lagianæ.

CAPUT III.

De Coelestio, & Juliano Pelagianis.

SUMMARIUM.

1. De patria Coelestii.
2. De ipsius gestis.
3. De ipsius instituto.

4. De patria Juliani.
5. De consanguineis.
6. De ejus gestis.

I.
De Patria
Coelestii.

COELESTIUM, quem Baronius ad annum 410. Norisius cap. 3. nec non Usserius & Jansenius Scotum scripserunt, Joannes Garnerius mavult Romanum fuisse, aut Campanum. Mutum enim per Albinum Canem latrantem, de quo Hieronymus Præf. lib. 3. in Jeremiam, illi interpretantur Pelagium loquentem ore Coelestii; Garnerius vero Rufinum hæresim docentem ore Pelagii. Sunt etiam qui mutum illum arbitrantur Joannem Jerosolymitanum, cum Tillemontio. Nos priori sententiæ subscribimus; nam Joannes Jerosolymitanus palam patrocinabatur Origeni, & Pelagium, R. P. Berti Theol. Tom. III.

quem Catholicum habebat, etiam coactis Synodis studuit aliquando defendere. Rufinus vero jam anno 401. libros Invektiviarum contra Hieronymum compleverat & limaverat. Præfationem autem in 3. librum Comment. Jerem. ante annum 414. scriptam non esse, tradit ipse Garnerius. Mutum ergo latrantem per Canem Albinum, non Joannem Jerosolymitanum, non Rufinum esse arbitramur, sed Pelagium hæresim disseminantem ore Coelestii. Is ergo erit *Albinus Canis*, id est Anglus, aut Scotus. Enimvero versum Prosperi,

K

Aut